

УДК 342.9:351.751(477)

DOI https://doi.org/10.32782/galician_studies/law-2025-11-16

Михайловська Ірина Анатоліївна

аспірант кафедри адміністративного, фінансового та інформаційного права

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ORCID ID: 0009-0002-5951-0147

ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ НАГЛЯДУ І КОНТРОЛЮ У СФЕРІ МЕДІА

У статті досліджено поняття адміністративно-правового механізму нагляду і контролю у сфері медіа в умовах реформування медійного законодавства після ухвалення Закону України «Про медіа» від 13 грудня 2022 року № 2849-IX. Обґрунтовано, що перехід від регулювання за технологією поширення інформації до єдиного закону змінив характер владного впливу держави на медійні відносини. Цей закон охоплює аудіовізуальні, друковані та онлайн-медіа, провайдерів аудіовізуальних сервісів і платформ спільного доступу до відео. Методологічною основою дослідження є інструментальний підхід до категорії «механізм».

Проаналізовано доктринальне розмежування понять «контроль» і «нагляд» та їх синонімічне вживання в Законі України «Про медіа». Доведено, що парна конструкція «нагляд і контроль» відображає гібридну природу компетенції медіарегулятора. Відносини Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення із суб'єктами у сфері медіа мають наглядний характер. Водночас регулятор має і повноваження регуляторного впливу, притаманні контролю. Запропоновано авторське визначення адміністративно-правового механізму нагляду і контролю у сфері медіа.

Охарактеризовано нормативну підсистему механізму, що включає конституційний, законодавчий, підзаконний і міжнародно-правовий рівні. Окремо наголошено на практиці Європейського суду з прав людини як джерелі права. Розкрито інституційну підсистему. Крім Національної ради, до неї входять Антимонопольний комітет України, регулятор комунікаційних послуг, центральний орган виконавчої влади в інформаційній сфері, Центральна виборча комісія та органи спільного регулювання. Особливу увагу приділено моделі співрегулювання як новелі медійного права. Ця модель затулає медійну спільноту до вироблення правил і до визначення меж юрисдикції регулятора.

Ключові слова: медіа; адміністративно-правовий механізм; нагляд; контроль; Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення; спільне регулювання; свобода вираження поглядів.

Mykhailovska I. A. The concept of administrative and legal mechanism for supervision and control in the media sector

The article examines the concept of the administrative and legal mechanism of supervision and control in the media sphere. It does so in the context of the media law reform that followed the adoption of the Law of Ukraine «On Media» of 13 December 2022 No. 2849-IX. The author argues that this reform changed the nature of state influence on media relations. Regulation by the technology of information distribution gave way to a single law. That law covers audiovisual, print and online media, audiovisual service providers and video-sharing platform providers. The study is methodologically grounded in the instrumental approach to the category of «mechanism».

The doctrinal distinction between the concepts of «control» and «supervision» is analysed, along with their synonymous use in the Law of Ukraine «On Media». The paired construction «supervision and control» is shown to reflect the hybrid nature of the media regulator's competence. The relations between the National Council of Television and Radio Broadcasting of Ukraine and media entities are supervisory in nature. At the same time, the regulator holds regulatory powers that are characteristic of control. The author proposes a definition of the administrative and legal mechanism of supervision and control in the media sphere.

The normative subsystem of the mechanism is described. It comprises constitutional, legislative, subordinate and international legal levels. Particular emphasis is placed on the case law of the European Court of Human Rights as a source of law. The institutional subsystem is also outlined. Besides the National Council, it includes the Antimonopoly Committee of Ukraine, the communications services regulator, the central executive authority in the information sphere, the Central Election Commission and co-regulatory bodies. Special attention is paid to the co-regulation model as a novelty of media law. This model involves the media community in developing rules and in defining the limits of the regulator's jurisdiction.

Key words: media; administrative and legal mechanism; supervision; control; National Council of Television and Radio Broadcasting of Ukraine; co-regulation; freedom of expression.

Постановка проблеми. Ухвалення Закону України «Про медіа» від 13 грудня 2022 року № 2849-IX [1] стало найбільш масштабною реформою вітчизняного медійного законодавства за всю історію незалежності. Замість чотирьох галузевих законів, побудованих за критерієм технології поширення інформації, законодавець запровадив єдиний акт, що охоплює аудіовізуальні, друковані та онлайн-медіа, провайдерів аудіовізуальних сервісів, провайдерів платформ спільного доступу до відео та постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення. Ця конструкція прямо зумовлена імплементацією Директиви 2010/13/ЄС про аудіовізуальні медіапослуги в редакції Директиви (ЄС) 2018/1808 та є частиною виконання Україною зобов'язань у межах переговорного процесу щодо членства в Європейському Союзі.

Зміна предмета регулювання неминуче потягнула за собою зміну характеру владного впливу держави на медійні відносини. Якщо раніше державний контроль концентрувався навколо ліцензування мовлення та використання радіочастотного ресурсу, то сьогодні він поширюється на суб'єктів, які взагалі не потребують ліцензії, зокрема на онлайн-медіа та друковані медіа, а також на сервіси, що не підпадають під редакційний контроль у класичному розумінні, що актуалізує потребу в теоретичному осмисленні того цілісного явища, яке ми пропонуємо іменувати адміністративно-правовим механізмом нагляду і контролю у сфері медіа.

Стан наукової розробки проблеми. Методологічною основою дослідження слугує усталений у вітчизняній адміністративно-правовій науці інструментальний підхід до категорії «механізм», сформований у працях В. Б. Авер'янова, Т. О. Коломоєць, Р. С. Мельника та В. М. Бевзенка, за яким механізм адміністративно-правового регулювання становить сукупність адміністративно-правових засобів упорядкування суспільних відносин у сфері публічного адміністрування і об'єднує органічну складову (норми права, правовідносини, акти реалізації права, форми і методи) та функціональну складову (юридичні факти, правосвідомість, акти тлумачення і застосування норм права).

Метою наукової статті є визначення поняття адміністративно-правового механізму у сфері медіа.

Виклад основного матеріалу. Ключове значення для теми має розмежування понять «контроль» і «нагляд». У доктрині ця проблема ґрунтовно розроблена О. Ф. Андрійком та В. М. Гаращуком [2, с. 45-50; 3, с. 34-35]. Панівним є підхід, за яким контроль передбачає перевірку не лише законності, а й доцільності діяльності підконтрольного об'єкта, можливість втручання в оперативну діяльність та наявність організаційної підпорядкованості чи функціональної залежності, тоді як нагляд обмежується перевіркою відповідності діяльності вимогам закону щодо організаційно невідпорядкованих суб'єктів без права втручання в їх оперативну самостійність. В. М. Гаращук слушно наголошує, що в реальному законодавстві ці категорії часто змішуються, а самі терміни вживаються як синоніми, що породжує термінологічну невизначеність [4, с. 201-206]. Законодавство у сфері медіа є яскравою ілюстрацією цієї тенденції. Пункт 33 частини першої статті 1 Закону «Про медіа» визначає Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення як незалежний постійно діючий колегіальний державний орган, що здійснює державне регулювання, нагляд та контроль у сфері медіа. Частина четверта статті 6 оперує зв'язкою «орган нагляду (контролю)», частина перша статті 2 – конструкцією «державне управління, регулювання та нагляд (контроль)», а стаття 97 послідовно вживає обидва терміни в парі, не проводячи між ними змістовного розмежування [1].

На нашу думку, така законодавча позиція є виправданою. Правова природа відносин між Національною радою та суб'єктами у сфері медіа є класично наглядовою: між ними відсутня організаційна підпорядкованість, а регулятор позбавлений права оцінювати доцільність редакційних рішень (пункт 5 частини першої статті 98 Закону України «Про медіа» забороняє втручання в діяльність суб'єкта, якщо вона здійснюється в межах закону; стаття 4 Закону України «Про медіа» забороняє цензуру та вимогу попереднього погодження інформації). Водночас регулятор наділений повноваженнями, що виходять за межі «чистого» нагляду: він встановлює умови ліцензій, формує Реєстр, затверджує граничні тарифи, тобто здійснює регуляторний вплив, притаманний контролю. Тому парна конструкція «нагляд і контроль» відображає гібридну природу компетенції медіарегулятора.

З урахуванням наведеного пропонуємо таке визначення. Адміністративно-правовий механізм нагляду і контролю у сфері медіа – це заснована на нормах адміністративного права та підпорядкована конституційним гарантіям свободи вираження поглядів цілісна система правових засобів, суб'єктів, форм, методів і процедур, за допомогою яких уповноважені публічні інституції, передусім незалежний медіарегулятор, здійснюють спостереження за діяльністю суб'єктів у сфері медіа, встановлюють відповідність цієї діяльності вимогам законодавства та/або умов ліцензії, а також застосовують передбачені

законом заходи реагування на порушення з метою захисту прав користувачів, забезпечення плюралізму та захисту національних інтересів України.

Нормативним підґрунтям цієї дефініції слугує частина третя статті 97 Закону України «Про медіа», згідно з якою державний нагляд та контроль полягають у здійсненні Національною радою в межах повноважень, встановлених цим Законом, заходів та дій щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства у сфері медіа з боку суб'єктів у сфері медіа. Показово, що законодавець наголошує не лише на виявленні, а й на запобіганні порушенням, тим самим закріплюючи превентивну спрямованість механізму [1].

Структурний аналіз механізму нормативного регулювання здійснення контролю та нагляду у сфері медіа дозволяє виокремити такі його взаємопов'язані підсистеми.

Нормативну основу механізму здійснення контролю та нагляду у сфері медіа утворює багаторівнева система джерел. Її вершину складають положення статті 19 Конституції України, згідно з якою органи державної влади та їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, а також статті 34 Конституції, яка гарантує свободу думки і слова та встановлює вичерпний перелік підстав для її обмеження [5].

Другий рівень механізму здійснення контролю та нагляду у сфері медіа характеризується як законодавчий. Стаття 3 Закону «Про медіа» визначає, що законодавство у сфері медіа складається з Конституції України, цього Закону, законів України «Про електронні комунікації» [6], «Про забезпечення функціонування української мови як державної» [7], «Про кінематографію» [8], «Про рекламу» [9], «Про суспільні медіа України» [10], «Про інформацію» [11], «Про систему іномовлення України» [12], інших законів України, що регулюють діяльність у сфері медіа, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Зазначена норма має принципове значення для механізму нагляду: обсяг наглядових повноважень регулятора не може виходити за межі вимог, установлених саме цим корпусом актів.

Третій рівень механізму здійснення контролю та нагляду у сфері медіа складають підзаконні нормативно-правові акти, зокрема акти Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, ухвалені відповідно до статті 87 Закону України «Про медіа», зокрема акти, що мають регуляторний характер. Закон України «Про медіа». До них належать, наприклад, Порядок здійснення офіційного моніторингу та проведення перевірок суб'єктів у сфері медіа, затверджений рішенням Національної ради від 25 травня 2023 року № 368 [13], та Форми відомостей про структуру власності, затверджені рішенням від 18 травня 2023 року № 355 [14]. Зазначені акти конкретизують процедури нагляду й контролю за діяльністю медіа та вимоги до розкриття інформації про їхню структуру власності.

Окремо необхідно розглянути міжнародно-правовий рівень нормативно-правового регулювання здійснення контролю та нагляду у сфері медіа. До нього належать стаття 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [15], Європейська конвенція про транскордонне телебачення (на яку Закон прямо посилається у статтях 2, 4 та 39) [16], а також *acquis* ЄС, передусім Директива 2010/13/ЄС у редакції Директиви (ЄС) 2018/1808 [17] та Регламент (ЄС) 2024/1083 про єдині засади свободи медіа на внутрішньому ринку [18]. Слід підкреслити нормативний припис абзацу другої частини другої статті 4 Закону України «Про медіа», де зазначено, що при впровадженні обмежень у сфері медіа державні органи, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи застосовують практику Європейського суду з прав людини як джерело права. Зазначене перетворює конвенційні стандарти з декларативного орієнтира на безпосередній регулятор наглядової діяльності [19].

Другою підсистемою адміністративно-правового механізму здійснення контролю та нагляду у сфері медіа є інституційна (суб'єктна) підсистема, де центральним суб'єктом є Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення. Її правовому статусу присвячено розділ VI Закону України «Про медіа» (статті 70–91), що охоплює статус (стаття 70), принципи діяльності (стаття 71), гарантії незалежності (стаття 72), склад і порядок формування (статті 73–77), повноваження (стаття 90) та права (стаття 91). Принципово важливо, що після ухвалення Закону України «Про медіа» правовий статус регулятора визначається безпосередньо цим Законом, як це прямо зазначено в його преамбулі, – на відміну від попереднього стану, коли статус Національної ради регламентувався окремим законодавчим актом.

Проте адміністративно-правовий механізм здійснення контролю та нагляду у сфері медіа не вичерпується діяльністю медіарегулятора. Частина друга статті 97 Закону встановлює, що нагляд та контроль за дотриманням законодавства у сфері захисту економічної конкуренції, користування радіочастотним спектром України для потреб мовлення, електронних комунікацій, а також дотримання

інших вимог законодавства здійснюють державні органи в межах своєї компетенції. Відповідно, до інституційної підсистеми входять: Антимонопольний комітет України [20], який згідно з частиною четвертою статті 7 контролює дотримання обмежень щодо концентрації на медійних ринках (35 відсотків загального обсягу відповідного територіального аудіовізуального медіа-ринку та 5 відсотків загальної кількості зареєстрованих друкованих медіа); регулятор комунікаційних послуг, з яким Національна рада погоджує окремі рішення (частини третя і четверта статті 24); центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики в інформаційній сфері (частина третя статті 6); Центральна виборча комісія в частині агітації та інформування у період виборів і референдумів (частина четверта статті 2) [21].

Особливе місце посідають органи спільного регулювання, створенню і діяльності яких присвячено розділ VII Закону України «Про медіа» (статті 92–96). Така принципова новела вітчизняного медійного права, що втілює європейську модель со-regulation [22; 23], зміст якої полягає у виробленні та застосуванні правил діяльності медіа. Держава встановлює законодавчі вимоги й зберігає повноваження щодо забезпечення їх дотримання, а представники медіа долучаються до конкретизації цих вимог з урахуванням професійного досвіду та особливостей галузі. Такий підхід відповідає європейському розумінню співрегулювання як юридично оформленого зв'язку між саморегулюванням і державними механізмами регулювання [24].

Отже, в Україні така модель реалізується через спільне розроблення органами співрегулювання та Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення кодексів і критеріїв щодо змісту інформації, зокрема захисту дітей, недопущення мови ворожнечі та дискримінації, а також інших визначених законом питань. Експертні колегії органів спільного регулювання надають висновки щодо відповідності поширеної інформації таким кодексам, тоді як остаточні рішення в межах державного нагляду та застосування передбачених законом заходів реагування залишаються за Національною радою. Отже, медійна спільнота отримує інституційну можливість впливати на зміст правил та їх практичне застосування, а державний регулятор забезпечує захист суспільних інтересів і виконання закону. Закон України «Про медіа», статті 92–96. Механізм взаємодії розкривається в абзаці другого частини п'ятої статті 97: записи програм аудіовізуальних та аудіальних медіа є службовою інформацією, яка може надаватися Національною радою до експертної колегії органу спільного регулювання для отримання висновку щодо застосування положень Закону України «Про медіа» у сферах спільного регулювання; стаття 108 встановлює особливості розгляду порушень у цих сферах. Крім того, згідно з абзацом другим частини одинадцятої статті 2, при вирішенні питання, чи є особа, яка поширює інформацію з використанням мережі Інтернет, суб'єктом у сфері онлайн-медіа, Національна рада застосовує критерії, встановлені органом спільного регулювання. Останнє є унікальним прикладом делегування недержавному утворенню функції визначення меж юрисдикції державного регулятора.

Література:

1. Про медіа: Закон України від 13 грудня 2022 року № 2849-IX URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2849-20#Text>
2. Гаращук В.М. Теоретико-правові проблеми контролю та нагляду у державному управлінні : дис... д-ра юрид. наук: 12.00.07. Х., 2003. 412 с.
3. Андрійко О.Ф. Державний контроль в Україні : організаційно-правові засади : [монографія] . К. : Наукова думка, 2004. 299 с.
4. Гаращук В. М. Доктрина контролю та нагляду в управлінні. *Правова доктрина – основа формування правової системи держави* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., присвяч. 20-річчю НАПрН України та обговоренню п'ятитом. моногр. “Правова доктрина України”, Харків, 20–21 листоп. 2013 р. / Нац. акад. прав. наук України. Харків, 2013. С. 201–207.
5. Конституція України. URL: <https://www.president.gov.ua/ua/documents/constitution/konstituciya-ukrayini-rozdil-i>
6. Про електронні комунікації: Закон України від 16 грудня 2020 року № 1089-IX URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1089-20#Text>
7. Про забезпечення функціонування української мови як державної : Закон України від 25 квітня 2019 року № 2704-VIII URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2704-19#Text>
8. Про кінематографію: Закон України від 13 січня 1998 року № 9/98-ВР URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/9/98-вр#Text>
9. Про рекламу : Закон України від 3 липня 1996 року № 270/96-ВР URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/270/96-вр#Text>

10. Про суспільні медіа України: Закон України від 17 квітня 2014 року № 1227-VII URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1227-18#Text>
11. Про інформацію : Закон України від 2 жовтня 1992 року № 2657-XII URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text>
12. Про систему інововлення України : Закон України від 8 грудня 2015 року № 856-VIII URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/856-19#Text>
13. Про затвердження Порядку здійснення офіційного моніторингу та проведення перевірок суб'єктів у сфері медіа: рішення Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення від 25 травня 2023 року № 368 URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1843-25#Text>
14. Форми відомостей про структуру власності: рішення Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення від 18 травня 2023 року № 355 URL. <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0355295-23#Text>
15. Легеза Ю. О., Шевирталов В. С. Публічне управління процесами соціальної інтеграції внутрішньо переміщених осіб в Україні. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2023. № 1. С. 125–128
16. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод URL. <https://www.coe.int/uk/web/compass/the-european-convention-on-human-rights-and-its-protocols>
17. Європейська конвенція про транскордонне телебачення URL. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_444#Text
18. Директива 2010/13/ЄС у редакції Директиви (ЄС) 2018/1808 URL. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_022-10#Text
19. Regulation (EU) 2024/1083 of the European Parliament and of the Council of 11 April 2024 establishing a common framework for media services in the internal market and amending Directive 2010/13/EU (European Media Freedom Act) (Text with EEA relevance) URL. <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2024/1083/oj/eng>
20. Про Антимонопольний комітет України: Закон України від 26 листопада 1993 року № 3659-XII URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3659-12#Text>
21. Про Центральну виборчу комісію: Закон України від 30 червня 2004 року № 1932-IV URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-15#Text>
22. EUROPEAN CO-REGULATION PRACTICES IN THE MEDIA Comparative analysis and recommendations with a focus on the situation in Serbia. URL. <https://rm.coe.int/european-co-regulation-practices-in-the-media/16808c9c74>
23. A new era for media regulation in Europe as the European Media Freedom Act's main obligations become applicable. URL. https://media-board.europa.eu/news-0/new-era-media-regulation-europe-european-media-freedom-acts-main-obligations-become-applicable-2025-08-08_en
24. Directive (EU) 2018/1808 of the European Parliament and of the Council of 14 November 2018 amending Directive 2010/13/EU on the coordination of certain provisions laid down by law, regulation or administrative action in Member States concerning the provision of audiovisual media services (Audiovisual Media Services Directive) in view of changing market realities URL. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32018L1808>

References:

1. Verkhovna Rada of Ukraine. (2022). Pro media [On media]: Law of Ukraine No. 2849-IX of December 13, 2022. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2849-20#Text> [in Ukrainian].
2. Harashchuk, V. M. (2003). Teoretyko-pravovi problemy kontroliu ta nahliadu u derzhavnomu upravlinni [Theoretical and legal problems of control and supervision in public administration] [Doctoral dissertation, specialty 12.00.07]. Kharkiv. 412 p. [in Ukrainian].
3. Andriiko, O. F. (2004). Derzhavnyi kontrol v Ukraini: orhanizatsiino-pravovi zasady [State control in Ukraine: Organizational and legal foundations]. Kyiv: Naukova dumka. 299 p. [in Ukrainian].
4. Harashchuk, V. M. (2013). Doktryna kontroliu ta nahliadu v upravlinni [The doctrine of control and supervision in administration]. In Pravova doktryna – osnova formuvannia pravovoi systemy derzhavy [Legal doctrine as the foundation for the formation of the state's legal system]: Proceedings of the International Scientific and Practical Conference, Kharkiv, November 20–21, 2013 (pp. 201–207). Kharkiv: National Academy of Legal Sciences of Ukraine [in Ukrainian].
5. Konstytutsiia Ukrainy [Constitution of Ukraine]. (1996). <https://www.president.gov.ua/ua/documents/constitution/konstituciya-ukrayini-rozdil-i> [in Ukrainian].
6. Verkhovna Rada of Ukraine. (2020). Pro elektronni komunikatsii [On electronic communications]: Law of Ukraine No. 1089-IX of December 16, 2020. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1089-20#Text> [in Ukrainian].
7. Verkhovna Rada of Ukraine. (2019). Pro zabezpechennia funktsionuvannia ukrainskoi movy yak derzhavnoi [On ensuring the functioning of Ukrainian as the state language]: Law of Ukraine No. 2704-VIII of April 25, 2019. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2704-19#Text> [in Ukrainian].

8. Verkhovna Rada of Ukraine. (1998). Pro kinematohrafiu [On cinematography]: Law of Ukraine No. 9/98-VR of January 13, 1998. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/9/98-вр#Text> [in Ukrainian].
9. Verkhovna Rada of Ukraine. (1996). Pro reklamu [On advertising]: Law of Ukraine No. 270/96-VR of July 3, 1996. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/270/96-вр#Text> [in Ukrainian].
10. Verkhovna Rada of Ukraine. (2014). Pro suspilni media Ukrainy [On public media of Ukraine]: Law of Ukraine No. 1227-VII of April 17, 2014. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1227-18#Text> [in Ukrainian].
11. Verkhovna Rada of Ukraine. (1992). Pro informatsiiu [On information]: Law of Ukraine No. 2657-XII of October 2, 1992. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text> [in Ukrainian].
12. Verkhovna Rada of Ukraine. (2015). Pro systemu inomovlennia Ukrainy [On the international broadcasting system of Ukraine]: Law of Ukraine No. 856-VIII of December 8, 2015. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/856-19#Text> [in Ukrainian].
13. National Council of Television and Radio Broadcasting of Ukraine. (2023). Pro zatverdzhennia Poriadku zdiisnennia ofitsiinoho monitorynhu ta provedennia perevirok subiektiv u sferi media [On approval of the procedure for official monitoring and inspections of entities in the media sector]: Decision No. 368 of May 25, 2023. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1843-25#Text> [in Ukrainian].
14. National Council of Television and Radio Broadcasting of Ukraine. (2023). Formy vidomostei pro strukturu vlasnosti [Forms for information on ownership structure]: Decision No. 355 of May 18, 2023. <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0355295-23#Text> [in Ukrainian].
15. Leheza, Yu. O., & Shevyrtalov, V. S. (2023). Publichne upravlinnia protsesamy sotsialnoi intehtatsii vnutrishno peremishchenykh osib v Ukraini [Public administration of the processes of social integration of internally displaced persons in Ukraine]. *Dniprovskiyi naukovyi chasopys publichnoho upravlinnia, psykholohii, prava* [Dnipro Scientific Journal of Public Administration, Psychology, and Law], 1, 125–128 [in Ukrainian].
16. Council of Europe. (1950). Konventsiiia pro zakhyst prav liudyny i osnovopolozhnykh svobod [Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms]. <https://www.coe.int/uk/web/compass/the-european-convention-on-human-rights-and-its-protocols> [in Ukrainian].
17. Council of Europe. (1989). Yevropeiska konventsiiia pro transkordonne telebachennia [European Convention on Transfrontier Television]. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_444#Text [in Ukrainian].
18. European Parliament & Council of the European Union. (2010). Dyrektyva 2010/13/Yes u redaktsii Dyrektyvy (Yes) 2018/1808 [Directive 2010/13/EU as amended by Directive (EU) 2018/1808]. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_022-10#Text [in Ukrainian].
19. European Parliament & Council of the European Union. (2024). Regulation (EU) 2024/1083 of the European Parliament and of the Council of 11 April 2024 establishing a common framework for media services in the internal market and amending Directive 2010/13/EU (European Media Freedom Act) (Text with EEA relevance). <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2024/1083/oj/eng>
20. Verkhovna Rada of Ukraine. (1993). Pro Antymonopolnyi komitet Ukrainy [On the Antimonopoly Committee of Ukraine]: Law of Ukraine No. 3659-XII of November 26, 1993. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3659-12#Text> [in Ukrainian].
21. Verkhovna Rada of Ukraine. (2004). Pro Tsentralnu vyborchu komisiuu [On the Central Election Commission]: Law of Ukraine No. 1932-IV of June 30, 2004. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-15#Text> [in Ukrainian].
22. European co-regulation practices in the media: Comparative analysis and recommendations with a focus on the situation in Serbia. (n.d.). <https://rm.coe.int/european-co-regulation-practices-in-the-media/16808c9c74>
23. A new era for media regulation in Europe as the European Media Freedom Act's main obligations become applicable. (2025, August 8). https://media-board.europa.eu/news-0/new-era-media-regulation-europe-european-media-freedom-acts-main-obligations-become-applicable-2025-08-08_en
24. European Parliament & Council of the European Union. (2018). Directive (EU) 2018/1808 of the European Parliament and of the Council of 14 November 2018 amending Directive 2010/13/EU on the coordination of certain provisions laid down by law, regulation or administrative action in Member States concerning the provision of audiovisual media services (Audiovisual Media Services Directive) in view of changing market realities. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32018L1808>

Дата надходження статті: 27.10.2025

Дата прийняття статті: 19.11.2025

Опубліковано: 29.12.2025